

REJESTR DOTYCZY:

DAB-BIERNACKI Stefan

s/c i

z d.

† 7 stycz. 1890 w m. Gnojna pow. błonski

kraj: POLSKA

† 9 lutego 1959 w Londynie

kraj: U.K.

Brompton Cemetery

pochowany:

nr grobu:

Nr rejestracyjny K 5091

21 59

Nota zamieszczona:

w tomie II

części pierwszej

Indeks

VIRTUTI MILITARI 5,4 i 3
kl.

Copyright: 1970

B.O. Jeżewski

Źródła i bibliografia c.d.

znak rozpoznawczy

Uwagi:

generał dywizji

Nota:

Przypisy:

- w Encyl. Powsz. PANu nie podano daty śmierci, pomimo, że rękopis oddano do składania 26.7.1962 r.

Źródła i bibliografia:

znak rozpoznawczy

* Dziennik Polski - nekrologi: .2.59 - żona i córka.2.59 - Koło b. żołn. I dyw. piech leg.* S. Łoza " Czy wiesz kto to jest" - nota biograficzna* Roczn. Ofic. 1932.11.419- gen. dyw. l.l.31 /# 7.1.89o/
V.M. 5,4 i 3 kl., PR3, KW4, KZzł. insp. armii* Biuletyn Instytutu J. Piłsudskiego - wspomnienie* W Encykl. Powsz. PANu tom II.834 - nota biograficzna* Wiadomości nr 1516 i 1522 listy do redakcji* Generałowie Polski Niepodległej s. 12	18/105120/32/109 /II.834/50/nr 1516 i nr 1522/230-A/ 40+ foto/

Ś. + P.

STEFAN DĄB-BIERNACKI

General dywizji

Kawaler Orderu Virtuti Militari 3, 4 i 5 klasy, czterokrotnego Krzyża Walecznych i wielu innych odznaczeń polskich i zagranicznych, b. dowódca 1 Dyw. Piech. Leg. w czasie wojny polsko-bolszewickiej 1920 r.; zmarł w Londynie 9 lutego 1959 w wieku 69 lat i został pochowany 13 lutego na cmentarzu Brompton w Londynie.

O czym zawiadamia

8658

KOŁO B. ŻOŁNIERZY 1 DYW. PIECH. LEG. J.P.

Ś. + P.

STEFAN DĄB-BIERNACKI

żołnierz I. Brygady J. Piłsudskiego, urodzony 7 stycznia 1890 roku, zmarł w Londynie dnia 9 lutego 1959 roku.

Wyprowadzenie zwłok po egzekwacjach z kaplicy zakładu pogrzebowego Ballarda, 306, Old Brompton Rd., na cmentarz Brompton w piątek 13 lutego o godz. 2.30.

O czym zawiadamiają

ŻONA I CÓRKA

8654

Żołnierz I. Brygady J. Piłsudskiego

Ś.P. STEFAN DĄB-BIERNACKI, GEN. DYW.

W życiu gen. Stefana Dąb-Biernackiego — od najmłodszych lat — motorem była idea niepodległościowa. Na dwóch odrębnych, ale uzupełniających się polach działania widział jej urzeczywistnienie: przez czyn zbrojny i przez pozyskanie dla niego najszerzych mas. Ukończenie Wyższej Szkoły Rolniczej dało mu możliwość pracy na wsi i oddziaływania na lud wiejski, a przygotowanie wojskowe znalazł w konspiracyjnej organizacji bojowej: „Armia Polska“.

Działając intensywnie na terenie Kółek Rolniczych, na rodzinnej Ziemi Mazowieckiej (urodził się 7.1.1890 r. w Gnojnie, pow. Błonie) zostaje w 1911 r. aresztowany przez carską Ochranę i osadzony w więzieniu. Zwolniony, udaje się do Galicji, dociera do środowiska Józefa Piłsudskiego, atmosfera przygotowań do czynu zbrojnego pochłania go bez reszty; kończy szkołę oficerską w Polskich Drużynach Strzeleckich w 1912 r.

W 1-szej wojnie światowej bierze udział we wszystkich kampaniach legionowych w I Baonie 1. pp. leg., I Brygady Legionów, jako dowódca plutonu i kompanii. Po kryzysie przysięgowym w 1917 r. dzieli losy oficerów I Brygady w obozie internowanych w Benjaminowie.

Zdolności wojskowe Dąb-Biernackiego święcą tryumf w wojnie polsko-rosyjskiej 1919-1920. Jako dowódca 5. pp. leg., później I Brygady Piechoty Legionów, a pod koniec wojny dowódca 1. Dywizji Piechoty Legionów odgrywa ważną rolę we wszystkich tych kampaniach, które w planach Naczelnika Państwa są decydujące. Kolejno są to kampanie: wileńska (wiosna i lato 1919), inflancka oswobodzenia Łotwy (styczeń i luty 1920), kijowska (wiosna 1920), manewr z nad Wieprza (lato 1920), bitwa nad Niemnem i manewr na Lidę.

Łyskotliwość pomysłu operacyjnego, śmiałość manewru, umiejętność wyceny podejmowanego ryzyka, gwałtowność uderzenia — to cechy charakterystyczne każdej walki, podejmowanej przez gen. Dąb-Biernackiego, a niepospolita odwaga osobista skłania go do bezpośredniego udziału w walce w najkrytyczniejszym punkcie pola bitwy.

Czas pokojowy jest okresem wyężonej jego pracy na polu wyszkolenia wojska na stanowiskach dowódcy 1. Dywizji Piechoty Legionów, Generała do Prac i Inspektora Armii. Był on niestrudzony w poszukiwaniu nowych ulepszonych metod szkolenia i w inspekcjonowaniu podległych mu jednostek.

W kampanii 1939 r. Armia Rezerwowa gen. Dąb-Biernackiego, nieskoncentrowana, z konieczności bojowej wprowadzona do działań częściami — ulega w nierównej walce na przedpolu Wisły. Po tej porażce gen. Dąb-Biernacki dowodzi doraźnie zebranymi grupami, już na prawym brzegu Wisły, do końca kampanii.

Nie uważa jednak wojny za zakończoną, przedziera się na Węgry, wierząc, że na Zachodzie Armia Polska będzie odtworzona, ale atmosfera jaka zapanowała podówczas w wewnętrznych stosunkach na uchodźstwie — zamknęła gen. Dąb-Biernackiemu drogę, by swymi zdolnościami wojskowymi mógł nadal służyć sprawie. Ostatnie lata swojego życia spędził w osamotnieniu, utrzymując jednak kontakt z Instytutem. Powrócił do zawodu, do którego sposobili się w latach młodości. Praca na roli w Irlandii, a później w Walii nadwyreżyła jego zdrowie i siły. Po dłuższej chorobie zmarł 9-go lutego 1959 r. Spoczywa na cmentarzu Brompton w Londynie.

Był to jeden z najwybitniejszych żołnierzy Józefa Piłsudskiego.

GEN. DĄB-BIERNACKI

Pragnę sprostować drobna nieścisłość w liście dr. Władysława Juchnowicza p.t. „Broszura Wańkowicza” (nr. 1516 „Wiadomości”), dotyczącą pobicia prof. Cywińskiego przez kilku oficerów garnizonu wileńskiego.

Ówczesny generał dywizji Stefan Dąb-Biernacki nie był wtedy „dowódcą dywizji legionowej”, jak pisze dr Juchnowicz (ani też „dowódcą garnizonu wileńskiego” — jak pisze dr Stefan Głazer w swoich „Urywkach wspomnień” wydanych w Londynie w r. 1974), lecz inspektorem armii z siedzibą w Wilnie.

Antoni Rawicz-Szczerbo
(Londyn).

Nr 50/1522)